

Értelmiségiek az irredentizmus ellen

A Szent Korona Szövetség helyre kívánja állítani a Trianon- (eredeti nevén: Irredenta-) emlékművet, mely a Horthy-korszakban a revansizmus jelképe volt. E törekvés fővédnöki tisztét magas rangú kormányhivatalnok tölti be.

Az emlékmű négy szoboralakja a négy elszakított országrészt óhajtott allegorikus formában megeleveníteni. A szobrok politikai giccsek voltak, művészi értéket nem képviseltek. Felirataik között található egy Mussolini-idézet is. A mű abból a célból készült, hogy hangulatkeltő eszközökkel a határok erőszakos megváltoztatását propagálja.

Magyarország már csak azért sem engedhet meg magának ilyen emlékművet, mert aláírta a helsinki záróokmányt. Ez az egyezmény, és országunk érdeke is azt diktálja, hogy jószomszédi viszonyt alakítsunk ki a környező népekkel. Nem megváltoztatni, hanem átjárhatóvá, áttetszővé kell tenni a határokat.

Ha köztereinken Irredenta és sovinszta emlékműveket állíthatnak fel, nem lesz erkölcsi alapunk arra, hogy fellépjünk a szomszédos országokban jelentkező sovinszta uszítással szemben. Nem a Szent Korona Szövetség tagjainak szemét nyomja majd ki a fellázított csöcselék, nem öket verik félholt-ra, hanem a határainkon túl élő, magyarul beszélő embereket.

A számottevő magyar pártok mind azt hangoztatják, hogy fel-

kell zárkózunk Európához. Európának azonban egyetlen olyan ismérve van, melyet minden népe elfogad: hogy Hitlernek és szövetségeseinek a bukására, az általuk hátrahagyott romhalmazra épült fel. Ez az Európa nem tűr közterein Mussolini-idézeteket, sem irredenta uszítást.

Felhívunk mindenkit, és különösképpen azokat, akik felemelték szavukat a pártállam politikájával szemben, akár az illegális sajtóban, akár a Bibó Emlékkönyv lapjain, akár Monoron vagy Lakitelken, akár szolidaritási nyilatkozatokhoz csatlakozva, akár az iskolában, munkahelyeken, a művelkedésben, egyszóval bárhol, ahol módjuk nyílt rá, hogy most se hallgassanak. Pártállástól, vonzalmaktól és gyűlölködésektől függetlenül tiltakozzanak velünk együtt ez ellen az újabb téboly ellen. Áraszszák el közösen vagy egyénileg írott leveleikkel a lapok szerkesztőségét. Ismét meg kell mutatnunk, főként saját magunknak, hogy a magyar demokráciának még mindig vannak erő tartalékai és esélyei.

Budapest, 1990. szeptember 8.

Bossányi Katalin újságíró; **Eörsi István** író; **Jeles András** rendező; **Jeney Zoltán** zeneszerző; **Jovánovics György** szobrász; **Keserű Ilona** festő; **Kocsis Zoltán** zongoraművész; **Mészöly Miklós** író; **Szabó Miklós** történész; **Szalai Erzsébet** közgazdász; **Szalai Pál** közi-
Vidovszky László zeneszerző